Främlingskap eller barnaskap / Ett frälsande evangelium

Spara som PDF

Denna text är en utskrift av det föredrag som Lennart J höll på Temadagen i Jönköping den 9 november 2013.

Nedan kan du lyssna till en inspelning av denna text.

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Alla bibelord är citerade från Svenska Folkbibeln.

---

1. Inledning

2. Människorna avlägsnar sig från Gud
3. Människorna börjar ”åkalla” Gud
4. Främlingskap i vår tid
5. Religion, relation, barnaskap
6. Gud vill hela vårt barnaskap
7. Ett FRÄLSANDE evangelium
8. Judarnas vandring, en bild av det kristna livet
    1. Frälsningen
    2. Dopet
    3. Andedopet
    4. Helgelsen
    5. Sista ”omskärelsen”
9. Kopparormen – sakramentalism
10. Avslutning

---

1. Inledning

Fler och fler får upp ögonen för att katolsk religionsutövning och katolsk lära är något som får allt mer inflytande i Sveriges kristenhet just nu. Att katolicismens inflytande ökar beror på att flera starka kristna ledare jobbar medvetet och strategiskt med att föra Sveriges kristenhet närmare påvekyrkan. Ulf Ekman på Livets Ord i Uppsala är en av dem, och han försöker helt uppenbart få med sig så många som möjligt från både Livets Ord och andra sammanhang. Den 1 november 2013 konverterade hans egen son Benjamin Ekman till katolicismen, och jag gissar att hela familjen står på kö. Det känns lite som om Benjamin Ekman är en slags *testballong* som skickats upp för att kolla av reaktionerna ute i landet. Det gäller ju att hitta bästa tidpunkt så att de strategiska planerna inte kullkastas.

Det här innebär att reformationens frukter i vårt land är kraftigt angripna från det hållet. Men det är även andra främmande evangelier som angriper den evangeliska tron. Och då tänker jag bl.a. på Trosrörelsens framgångsevangelium, Rick Warrens sociala evangelium och flumevangeliet från Emergent Church – som bevisligen hämtat mycket från New age (det visade jag under vår förra Temadag). Tron angrips också av olika liberala och humanistiska evangelier som säger att varje människa är god innerst inne och att det därför inte behövs någon försoning. Och då blir ju Jesus inget annat än en vanlig människa och en slags förebild.

När man ser denna anstormning av främmande evangelier och villoläror, så upplever jag att det är angeläget att rota sig djupt i Bibelns evangelium för att själv stå stadigt och för andra skall kunna bli frälsta genom min tro. Ser vi oss runt i Sverige idag, så ser man eskalerande problem inom snart alla områden i samhället. Personligen tror jag att det endast är evangeliet som kan sopa rent i Sverige. Så vi bör verkligen söka och be om att få komma in helt och full i det sanna evangeliets domän.

---

2. Människorna avlägsnar sig från Gud

Det kan vara väldigt välgörande för tron att reflektera över hur livet i Edens lustgård var före syndafallet.

- Tror du t.ex. att Adam och Eva satt där och tände stearinljus och rökelse för att få en bättre kontakt med Gud?
- Tror du att de hade ikoner upphängda i träden?

- Tror du att Adam och Eva skrev bönelappar till Gud?
- Tror du att de satt och mediterade för att hitta sin inre ”kristusidentitet”?

Nej, så var det så klart inte. Adam och Eva levde i en mycket nära relation till Gud. De hade Gud alldeles hos sig, och de vandrade ”inför Guds ansikte” – som man säger ibland. De levde alltså i ett äkta barnaskap och behövde inte bekymra sig för någonting. Gud fanns ju alltid där i deras närhet och det fanns en ömsesidig trofasthet. De kunde t.o.m. gå nakna där inför Gud utan en enda tanke på att det skulle vara fel – och det var det så klart inte heller.

Men, hur kunde det då gå så galet att syndafallet skedde? Jo, de lockades ju av Satan att själva få makt att kunna avgöra vad som var rätt och fel, gott och ont, och det var då som *självfokuseringen* kom in i deras sinnen. De började se på sig själva, och plötsligt tyckte de att det var fel att visa sig naken, och så började de gömma sig i buskarna för Gud. **Exakt DÅ – då kommer alltså människans *främlingskap* inför Gud in i historien, och det ljuvliga barnaskapet är då sakta men säkert på väg ut!**

---

3. Människorna börjar ”åkalla” Gud

Nu skall vi läsa ett bibelord i Första Moseboken som jag tycker är väldigt intressant. Det dyker upp lite oväntat, och innehållsmässigt står det nästan lite för sig självt – kan jag tycka. Men man kan fundera ganska mycket kring det i alla fall.

> 1 Mos 4:26: ”Också Set fick en son och han gav honom namnet Enos. **Vid den tiden började man *åkalla* HERRENS namn**.”

Denne Enos var son till Set, som var son till Adam. Enos föddes 235 år efter Adams skapelse. Som jag nämnde tidigare så gled Adam och Eva efter syndafallet längre och längre bort ifrån Gud. Men Gud själv försvann inte direkt efter syndafallet eftersom det i kapitel tre står att Gud gav dem kläder av skinn. Men främlingskapet inför Gud ökade ändå successivt. Och så kommer då detta bibelord i kapitel fyra och säger att människorna vid tiden för Enos födelse började ”åkalla Gud”.

Jag tror inte man skall se denna ”åkallan” som något slags tecken på en fin fromhet, typ att människorna nu började be flitigt till Gud eller så. Jag tror man istället skall se detta som att *främlingskapet* nu hade blivit så stort att Gud var frånvarande, att människorna inte längre hade direktaccess till Honom. De

vandrade inte längre ”inför Guds ansikte”, och därför började de ”åkalla Gud”, eller ”ropa efter” Gud – som det hebreiska ordet i grundtexten också kan betyda.

Med tiden började människorna så smått utveckla *metoder* för att försöka få kontakt med Gud och kanske blidka honom. Men det förde dem inte närmare, de gled istället bara längre och längre bort från Honom. Längre fram i historien började människorna sedan konstruera idéer om andra gudar, om andemakter, om andliga världar, uppfinna andliga tekniker, osv, vilket bara ledde till ännu mer främlingskap och dessutom en eskalerande ondska. Vi har i Första Mosebokens sjätte kapitel ett slags facit över vart det hela hamnade:

> 1 Mos 6: 5-6: ”Och HERREN såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans **alla**tankar och avsikter ständigt var **alltigenom onda**. Då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på jorden, och han var bedrövad i sitt hjärta.”

Från syndafallet och fram till denna tid då Noa levde, så var det alltså en rak utförsbacke när det gäller människornas förhållande till Gud och det innebar en ständigt ökande ondska. Till slut fanns det inte någon väg tillbaka. DÅ kom syndafloden, och det var ungefär 1650 år efter skapelsen. Vid den tiden fanns det endast åtta personer som fortfarande hade ett gott förhållande till Gud. De var Noa, hans fru, hans tre söner och deras fruar. Det var alltså väldigt FÅ människor med i arken, och det kan nog ge oss en bild av hur yttersta tiden kommer att bli. Det skall ju bli ”som i Noas dagar”, enligt vad Jesus själv sa om tiden före hans återkomst.

Efter floden dröjde det bara ungefär 250 år innan nästa stora avfall i mänskligheten var fullbordat, och det var byggandet av Babels torn. Där har vi också ett stort tecken på ett totalt främlingskap inför Gud. I ett sådant främlingskap så bygger människor inte sällan en *enhet* som helt och hållet lämnar Gud utanför och därför också blir till människornas fördärv.

Vid tiden för aposteln Paulus missionsresor tycker jag vi hittar ännu ett tecken på ett totalt främlingskap, och det ser vi i det bibelord som handlar om när Paulus talar på Areopagen i Aten:

> Apg 17:23: ”När jag har gått omkring och sett era gudabilder, har jag nämligen också funnit ett altare med inskriften: Åt en **okänd gud**. Vad ni alltså tillber utan att känna, det predikar jag för er.”

Himmelens och jorden Skapare var alltså så långt borta för dessa människor, att de kallade honom för ”en okänd Gud”. Det här var då *främlingskap* på en väldigt hög nivå, kan vi säga.

---

4. Främlingskap i vår tid

Hur är det då i vår tid? Jo, ett mycket starkt tecknen på främlingskap inför Gud på hög nivå tycker jag är *New age-rörelsen*. När man ser på allt det underliga som de håller på med i nyandligheten, så tycker jag bara att det ser ut som en total andlig vilsenhet. Man famlar fram i ett slags mörker, och Bibelns Gud är helt okänd för dessa människor – vilket ju är mycket tragiskt. Och det är på samma sätt med många andra grupper också.

Det man kan lära sig från Bibeln i denna fråga, det är att nonchalans mot Guds vilja leder till ett ständigt ökande främlingskap*,* vilket många gånger leder till något som jag skulle vilja kalla för en ”**anonym åkallan av en okänd gud**”. Att underordna sig Gud däremot, det leder till ett *barnaskap* inför Gud, vilket leder till en avspänd närhet där man inte behöver gömma sig i buskarna, inte ”ropa efter” Gud eller ”åkalla” honom eller ta till olika metoder osv.

Hur ser det då ut i kristenheten idag? Ja, det kommer ju bara in mer och mer av en massa ”hjälpmedel” för religionsutövandet. Allt sådant är tydliga tecken på ett ökande främlingskap. Då tänker jag bl.a. på sådana hjälpmedel som ljuständning, rökelse, ikoner, labyrinter, meditation, kontemplation, frälsarkransen, tikva, osv. Men faktiskt även denna uppsjö av underliga bibelskolor, kurser, litteratur, konferenser – med risk för att jag nu kastar sten i glashus. Det är tydliga tecken på främlingskap och kanske även på en *anonym åkallan av en okänd gud*.

Även bönelappar *kan* vara ett tecken på främlingskap, och faktiskt även lovsång i det fall det här skall fungera som en **metod** för att få till kontakten med Gud. Ju mer man för in av sådana hjälpmedel, ju mer ökar främlingskapet. Och ju mer främlingskapet ökar, ju mer vanföreställningar om Gud och om den kristna tron dyker det upp – och till slut även öppningar för ren ondska. Ett crescendo på detta galopperande främlingskap, det blir när *Antikrist* träder fram och hyllas som messias av majoriteten av jordens befolkning – och i det hyllningståget kommer även *avfallna kristna* att gå med. Det varnar Bibeln starkt för!

Detta främlingskap i kristenheten ser vi alltså där man börjar ta efter världen eller andra religioner för att på så sätt blidka Gud eller för att uppnå bättre mätbara resultat osv. Pingstpastorn Stanley Sjöberg har tyvärr ramlat in i sådana

tankegångar, och därför skrev han nyligen så här på sin webbplats ”Webbkyrkan”:

> ”…muslimer är oerhört disciplinerade med sina bönetimmar. Vi kristna lägger märke till deras respekt inför Gud och hur de tar av sig skorna innan de går in på moskéområdet. Därför tar man också av sig skorna när man möts på stråmattor i bön och man har en helt annan respekt än de som i Europa kommer med händerna i byxfickorna och talar till Jesus som om han vore en ’kompis’. Vi kan lära av människor inom andra kulturer…
> Bland Koreas kristna finns en respekt för hur buddister fungerar i relation till andevärlden – även om detta är en ond andevärld. Man vill att lika disciplinerade som buddisterna är i meditation inför andevärlden innan de mött Jesus, ska de sedan vara lika hängivna i tillbedjan och bön inför Honom – Jesus! Kristna i Korea följer inte svenskarnas andliga lättja som formats av luthersk teologi där allt är så enkelt och självklart. De [kristna i Korea] ägnar många timmar i bön och har disciplin i tänkande, uppträdande och ordval, för att komma i harmoni med Guds Ande, Jesu Kristi Ande.”

Andades detta barnaskap tycker du? Här sneglar man alltså på, och härmar muslimers respekt för deras gud och buddisters andliga disciplin och vördnad inför deras andevärld. Och det här blir allt vanligare i kristenheten idag. Men då måste vi komma ihåg att dessa religioner inte har evangeliet och därför inte har en öppen väg fram till Gud Fadern. De lever i ett **främlingskap** och i deras religionsutövning ser vi ju därför starka uttryck för just detta främlingskap – som vi **INTE** skall ta efter!

En sann tro som är grundad på Bibelns evangelium visar sig i en mycket enkel tro och förtröstan på Gud. En sådan tro tar t.ex. fasta på Jesu enkla löften som bl.a. säger:

> ”Så skall ni be: Fader vår, som är i himlen.” (Matt 6:9)
>
> ”Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” (Matt 18:20)
>
> ”Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen.” (Matt 18:19)

> ”Och detta är den tillit vi har till honom, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss.” (1 Joh 5:14)

Man behöver alltså inte samla 50.000 kristna på en fotbollsarena för en veckas 7/24-bön för att få det man ber om. Det räcker att två sanna Jesu lärjungar tar reda på Guds vilja och sedan ber om det i all enkelhet till Fadern, så skall de få det! Det är ju minsann att hushålla lite bättre med resurserna!

---

5. Religion, relation, barnaskap

Ett vanligt talesätt bland kristna är det här: ”inte religion utan **relation**”. Det låter nog ganska vettigt i många kristna öron. Men jag vill uppmärksamma detta lite, för en relation kan ju vara ganska anonym den också. Jag själv har ju t.ex. en relation med mina arbetskamrater, men jag skulle ju inte klä av mig naken inför dem bara för att vi har en relation – bildligt talat. Sedan kan man även ha relationer som är dåliga. T.ex. har ju Satan en slags relation till Gud, men det är inte en relation som innebär förtroende eller barnaskap.

Ordet *relation* finns inte heller i Bibeln en enda gång (har kollat i 1917, Bibel 2000 samt Folkbibeln). Barnaskapet däremot är bibliskt förankrat, och det hör då ihop med att bli försonad med Gud. Barnaskapet betyder att man kan vara avspänd och naturlig med Gud – utan att gömma sig i buskarna, att man är öppenhjärtig, att det finns en ömsesidig trofasthet, att man kan lita på varandra.

Jag vill påminna om det här med att reflektera över hur Adam och Eva levde med Gud **före** syndafallet. Där var de liksom ”nakna” inför varandra. Allt var öppet, det fanns inte anledning att dölja något. Så jag tror att man skall ha dessa två första människors förhållande till Gud som en förebild, och absolut inte buddistmunkar, ökenfäder eller överspända superpredikanter. **Så med det här ville jag peka på det, att *barnaskap* inför Gud är något MER än en *relation*!**

---

6. Gud vill hela vårt barnaskap

Vad är det då som kan försona oss med Gud och ge ett fullvärdigt barnaskap? Jo, det är endast genom Jesus som det kan ske. Det finns ingen annan väg! Det är Jesus som är den **enda** vägen till ett återupprättat barnaskap hos Gud, där vi kan sluta upp med att göra oss till eller gömma oss på olika sätt.

Men när någon **börjar** treva sig fram till Gud, så kan det kanske vara så att denne gör det med nerskrivna böner, bönelappar, lite ljuständning osv, och det kanske inte är helt fel i **det** läget. Men det får inte stanna där. Man måste söka sig vidare fram till den plats där jag får vara Guds barn och Han får vara min Far – helt naturligt och avspänt. Några bibelord om detta:

> Jak 4:8: ”Närma er Gud, så skall han närma sig er.”
>
> Rom 8:15: ”Ni har inte fått slaveriets ande, så att ni på nytt skulle leva i fruktan. Nej, ni har fått barnaskapets Ande, i vilken vi ropar: ’Abba! Fader!’ ”

Nu gäller det att se upp här, för som jag nämnde tidigare, så erbjuds vi många olika evangelier idag. Är det Bibelns frälsande evangelium, eller är det ett främmande evangelium som erbjuds?

Bibelns evangelium pekar på Jesus som den enda vägen fram till en återupprättad barnaskapsrelation med Gud. Det pekar bort från egen strävan, bort från ett religiöst beteende, och bort från en ”anonym åkallan av en okänd gud”. Men det gäller att förstå evangeliet rätt, att rätt ta emot det och att rätt leva efter det. Skall man komma in i evangeliets barnaskap och bli kvar i det, så handlar det om ett beroende av Jesus. Det handlar om att hålla blicken fäst på honom och vad hans försoningsgärning betyder.

Men så fort vi släpper blicken och börjar se på oss själva – precis så som Adam och Eva gjorde vid syndafallet – så kommer *främlingskapet* smygande över oss. Det här med att fokusera på oss själva, det kan handla om det som vi ofta hör idag, som att se på ”vad JAG kan få, vad JAG kan bli, vad JAG är i Kristus, vad JAG måste göra” osv. Inte sällan handlar det om hur man skall ”bättra på” frälsningen med egna gärningar eller hur man kan ställa sig in hos Gud på olika sätt. Världens

olika lockelser kan också ligga till grund för en sådan självfokusering.

---

7. Ett FRÄLSANDE evangelium

Nu har vi kikat på vad evangeliet och Jesus betyder för oss här och nu, men det viktigaste med evangeliet är faktiskt att det leder till ett evigt liv. Det är vad vi främst syftar på med orden ”ett frälsande evangelium”. Skulle evangeliet bara handla om vad det betyder för oss här och nu, så vore det ju ganska magert. Men nu handlar det primärt om att få frid med Gud genom Jesus och därigenom ett evigt liv i fullständig harmoni hemma hos Gud.

Men, med de här orden ”ett frälsande evangelium” så syftar jag också på att det finns en rad andra evangelier på den religiösa marknaden och som inte är frälsande just för att de är falska. Inom New age låter evangeliet ungefär så här:

> ”Ditt eget kristus-jag är din frälsare.”
> *Ann P. Meyer*

Det här är dock inget nytt budskap i världen, eller som New age-grupperna lanserat på senare tid. Ernst Bergmann var en tysk professor och filosof i Nazityskland som stöttade Hitler. Han hade ungefär samma tankegångar som New age-rörelsen har idag:

> "Utplåna legenden om Gud som blev människa, och människan skall själv resa sig upp som gud, som Kristus. Hon skall bli medveten om sig själv som sådan, och hennes innersta skall ta gudomlig form."

Detta är precis vad som är ”mainstream-evangelium” i världen idag, inte minst där man har påverkats av österländsk filosofi och religion. Det handlar alltid om denna degradering av Jesus som Gud, samtidigt som det handlar om en upphöjelse av människan till slags gudomlig nivå, så att vi liksom skall frälsa oss själva genom att bli medvetna om vårt inre ”kristus-jag”. Egentligen är de här tankegångarna grundläggande i alla falska evangelier, de har bara lite olika kostym.

Även inom liberalteologi och trosförkunnelse blir människan faktiskt något av en självfrälsande gudomlighet, för fokus ligger även där på egna gärningar, egen förmåga och egen förträfflighet. Det leder till en andlig **professionalism** och **elitism** eftersom det hela blir så kunskapsorienterat – och på det sättet skapas också en marknad för all denna andliga kunskap.

Alla dessa falska evangelier går också hela tiden förbi korset, både vad gäller nödvändigheten av att Jesus dog på korset och vad gäller korset i våra egna liv som kristna.

Bibelns evangelium däremot, det leder bort från alla egna ansträngningar och ger därför en trons vila genom en återupprättad barnaskapsrelation till Gud, och just **det** är ett mycket viktigt kännetecken för det sanna **frälsande**evangeliet. Ett sådant barnaskap hittar man inte i någon annan religion, inte i något falskt evangelium eller i någon villolära. Där handlar det istället om makt, disciplin, gärningar, riter osv.

Jesus!

Jesus Kristus är alltså evangeliets huvudperson, men han är även ”hela Bibelns kärna och stjärna” – som jag tror Martin Luther sa. Men Jesus sa så här om sig själv:

> Luk 24:44-45: ”Och han [Jesus] sade till dem: ’Detta är vad jag sade till er, medan jag ännu var hos er: Allt måste uppfyllas som är skrivet om mig i Mose lag, hos profeterna och i psalmerna.’ Sedan öppnade han deras sinnen, så att de förstod Skrifterna.”

Evangeliet om Jesus fanns alltså inbäddat i Gamla testamentets skrifter, men ingen kunde se det. Först när Jesus träder fram så öppnar han ögonen på dem som söker Gud och Sanningen:

> 1 Kor 2:9-10: ”Men vi känner, som Skriften säger, vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat **inte kunnat ana**, vad Gud har berett **åt dem som älskar honom**. Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande.”

Att vara sant frälst är alltså att ha blicken fäst på Jesus och förtrösta på allt det som hans försoningsgärning innebär för oss. Och därför skrev aposteln Paulus så här:

> 2 Kor 5:17: ”Alltså, om någon är **i Kristus** är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit.”

Att vara ”i Kristus” är ungefär det samma som när Noa gick in i arken och satte sig där och väntade på sin räddning. Vi är inne i frälsningsarken om vi sätter hela

vår förtröstan till Jesus och hans försoningsverk för vår frälsning, och sedan inte släpper det ut sikte! Då är vi ”*i Kristus*”.

Så när det då gäller det sanna och frälsande evangeliet så ligger alltså hela hemligheten i en mycket enkel förtröstan på att det Jesus har gjort är **fullt** tillräckligt för min frälsning! Det är det som är att TRO! Förstår man hur enkelt det här är, så blir det också väldigt billigt! Vi skall läsa det som jag har börjat kalla för ”Det lilla evangeliet”.

> Rom 4:5: ”Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som **förklarar den ogudaktige rättfärdig**, honom räknas hans **tro** till rättfärdighet."

Tro i sant biblisk definition innebär tillit, förtröstan, trofasthet. Motsatsen till trons barnsligt enkla förtröstan är då att kämpa med saker som liksom skall köpa eller förbättra Guds frälsning, eller för att man skall bli andlig expert för att själv kunna bemästra den andliga verkligheten. Då missar man barnaskapet helt och får istället leva i ett främlingskap. Och det är då som alla dessa tecken på ett främlingskap visar sig, som t.ex. ritualer, liturgi, ikoner, rökelse, ljuständning, meditation, osv, osv. När man kommer in på den arenan så blir också *geschäften* väldigt stor eftersom livet ute i främlingskapet ju är ett liv efter *Kunskapens träd*. Där handlar det om att bli ”som Gud” och att skaffa egen kunskap om gott och ont. Och då går man fullständigt vilse bland böcker, videor, TV-kanaler, bibelskolor och konferenser – och dyrt blir det också! Så har du varit där snurrat runt, så lämna det bakom dig till 101%!

---

8. Judarnas vandring, en bild av det kristna livet

Om man vill få en innehållsrik bild av hur det sanna kristna livet kommer att gestalta sig, så kan man studera judarnas uttåg ur Egypten och deras 40-åriga ökenvandring. För det är just en förebild av det kristna livet. Jag skall citera vad en kristen professor skrev på 1700-talet, för han sa ungefär detta. Han hette Johan Jacob Rambach.

> ”Herre, Jesus Kristus, Du är hela den heliga Skriftens kärna. Du är den som alla Guds tjänare i Gamla testamentet har visat på och som Mose och profeterna har profeterat om. Du är den som blivit avbildad i alla Gamla testamentets förebilder. När vi nu vill betrakta dessa förebilder, kom då och var hos oss såsom vår läromästare. Bevara våra hjärtan så

> att de inte befläckas av någon oren och falsk avsikt. Se till att ingen nyfikenhet blandar sig in i vår betraktelse utan att vårt syfte endast är att i det gamla förbundet uppsöka Dig – så att vi må tro Ditt namn och ännu innerligare och hjärtligare älska Dig.” *SLUT CITAT*

Igenom hela Gamla testamentet finns alltså Jesus med. Han är Skriftens kärna och stjärna, och det är egentligen med de glasögonen man skall läsa Bibeln. Man skall inte läsa den som en lagbok eller som en manual. Man skall läsa Bibeln för att lära känna Herren Gud, Jesus Kristus!

8.1 Frälsningen

När det då gäller judarnas uttåg ur Egypten och deras 40 år långa ökenvandring, så är Jesus med där hela tiden. I deras vandring ser man också det frälsande evangeliets villkor. Det börjar med att **GUD** tar initiativet till det judiska folkets befrielse. **ALLA** judar får erbjudandet att dra ut ur Egypten, trots att de ingalunda var några felfria och fromma människor. Men de var tvungna att först slakta ett felfritt lamm och stryka lammets blod på sina dörrposter för att dödsängeln skulle gå förbi deras hus. Och detta var alltså när Gud straffade farao och hans folk.

> 2 Mos 12:23: ”Ty HERREN skall gå fram för att slå Egypten. Men när han ser blodet på det övre dörrträet och på de båda dörrposterna skall han gå förbi dörren och inte tillåta fördärvaren att komma in i era hem och slå er.”

Det här är ju en bild av Jesus och hans blod som på påsken utgöts för vår räddning. Vi liksom ”stryker Jesu blod på våra dörrposter” genom att sätta vår förtröstan till att hans död på korset är vår enda räddning. Då får vi förlåtelse för våra synder och kommer inte under domen, som det står skrivet.

8.2 Dopet

Sedan ledde Gud folket genom Röda havet. Men faraos soldater, som hade jagat folket, de blev kvar i havet och dog där. Detta är en bild av vårt kristna dop. När vi omvänder oss till Gud och tar emot det som dopet vittnar om, då släpper synden sitt fasta grepp om oss. Och det dopet vittnar om är att vi genom vår tro på Jesus, dör från vårt gamla syndiga liv och uppstår med honom i ett nytt liv på andra sidan dopgraven, på andra sidan ”Röda havet”.

> Rom 6:3-4: ”Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet.”

8.3 Andedopet

Sedan kom då det judiska folket till Sinai berg där Mose fick ta emot de tio budorden på **två** stentavlor. Det är en bild av det nya förbundet där vi genom den Helige Andes verk i oss, får Guds bud skrivna i våra hjärtan, som det står hos profeten Jeremia. Kanske de två stentavlorna är en bild av hjärtats två kammare?

> Jeremia 31:33: ”...detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan.”

Detta hör hör alltså ihop med pingsten. Andedopet handlar därför inte om upplevelser, det handlar istället om att få kraft och vägledning att leva så som Gud vill och till att bli ett Jesu vittne ute i världen (Apg 1:8)!

8.4Helgelsen

Efter detta väntade sedan en 40 år lång ökenvandring. Folket kunde ha gått direkt in i Kanans land vid den tiden, men det fanns så många människor som var upproriska och stod emot Gud, så han lät dem vandra omkring i öknen i 40 år för att alla de som knotade mot Gud skulle dö där i öknen. Det är en bild av helgelsen i i den kristnes liv, där allt det onda inom oss skall dö under vår ökenvandring. Och det sker nog främst genom olika prövningar och motgångar.

Det här säger oss att livet som kristen inte är en dans på rosor med ständig framgång, fullkomlig hälsa, rysk kaviar och champagne varje dag osv. Vi har en *ökenvandring* att göra, som ibland kallas för ”den kristnes universitet”. Jesus kallade det här för att ”ta sitt dagliga kors på sig” (Luk 9:23). Några ord i Femte Moseboken sätter ljuset på det här också:

> 5 Mos 8:2-3: ”Kom ihåg hur HERREN, din Gud, i fyrtio år ledde dig hela vägen i öknen för att ödmjuka dig och pröva dig och så lära känna vad som var i ditt hjärta, om du skulle hålla hans bud eller inte. Han ödmjukade dig och lät dig hungra, och han gav dig manna att äta, en

> mat som varken du eller dina fäder kände till, för att han skulle lära dig förstå att människan lever inte bara av bröd, utan av allt som utgår från HERRENS mun…”
>
> 5 Mos 8:15-16: ”Det var han som ledde dig genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga ormar och skorpioner och över torr mark utan vatten, men som lät vatten komma ut åt dig ur den hårda klippan och som gav dig manna att äta i öknen, en mat som dina fäder inte kände till, detta för att ödmjuka och pröva dig för att sedan göra dig gott.”

8.5 Sista ”omskärelsen”

Efter ökenvandringen så var folket så gott som klara för att gå in i det heliga landet. Det som återstod var bara att de skulle ”tvätta fötterna” i floden Jordan – skulle vi kunna kalla det. När Guds präster gick ner i vattnet med förbundsarken, så delade vattendjupen på sig och öppnade vägen in till ”löfteslandet”. Efter att de hade passerat Jordan skulle dessutom alla män omskäras, för det hade inte blivit gjort under ökenvandringen. Detta står det om i kapitel 4 och 5 hos Josua.

Det här kan vi se som en bild av när Jesus kommer tillbaka och vi blir uppryckta honom till mötes. Då blir Jesus som vår ”förbundsark” som liksom klyver det ”vatten” (bildligt talat) som skiljer jorden från det himmelska löfteslandet. Han öppnar upp vägen till andra sidan. Och när vi möter Jesus, så sker en sista ”omskärelse” med oss.

Det här bekräftar alltså det som Paulus skrev, att vi **inte *blir*** rättfärdiga på denna sida evigheten, på denna sida Jordan, utan att vi blir **förklarade** rättfärdiga genom tron. Så ser du brister i ditt liv trots att du levt länge som kristen, så misströsta inte, för du skall få ”tvätta fötterna i Jordan” när du får möta Jesus, och hjärtats kvarvarande orättfärdighet skall då ”omskäras” bort (bildligt talat). Vi skall läsa ett par bibelord om denna slutliga förvandling som skall ske med oss vid Jesu återkomst.

> 1 Kor 15:51-52: ”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, **men vi skall alla förvandlas**, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, **och vi skall förvandlas**.”

> 1 Joh 3:2: ”Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet att när han uppenbaras, **kommer vi att bli lika honom**, ty då får vi se honom sådan han är.”

---

9. Kopparormen – sakramentalism

Vi skall avslutningsvis fundera lite kring en annan sak som hände det judiska folket ute i öknen. Det var ju så att de under ökenvandringen gång på gång var upproriska mot både Mose och Gud. Vid ett sådant tillfälle sände Gud giftiga ormar som bet folket. Och eftersom Mose fungerade som en medlare mellan folket och Gud, så bad Mose till Gud om att ormarna skulle försvinna. Då fick Mose göra en orm av koppar och att sätta upp den på en träpåle. Alla som hade blivit ormbitna skulle sedan se upp på kopparormen och då blev de botade från ormbetten. Det där är ju också en bild av Jesu död på korset för våra synder. Fäster vi vår blick på honom så försonas vi med Gud, och då är ormens gift inte längre skadligt för oss.

4 Mos 21:9: ”Mose gjorde då en kopparorm och satte upp den på en påle. Om någon blev biten av en orm, fäste han blicken på kopparormen och fick leva.”

Nu är det väldigt intressant vad som sedan fortsättningsvis hände med denna orm av koppar, och här kommer vi in på något som jag skulle vilja jämföra med *sakramentalism*. Sakrament är ju något som är väldigt centralt i den Katolska kyrkan, men även i viss mån andra kyrkor. Personligen tror jag inte att sakrament har något som helst att göra med en sann kristen tro. De är istället tecken på just *främlingskap* inför Gud. Jag skulle vilja beskriva det hela så här, att sakramentalism är när man tar sådana medel som Gud använt för att peka på särskilda andliga sanningar, och tillskriver dessa medel i sig en frälsande eller helande eller en välgörande kraft.

Katolska kyrkan menar i princip att ingen troende kan bli frälst om man inte tagit del av de fem sakrament som är avsedda för samtliga katoliker (dopet, konfirmationen, bikten, nattvarden och den sista smörjelsen). Det främsta sakramentet av dessa är helt klart deras nattvard, den s.k. *eukaristin*. Det är till och med så att det enligt katolsk lära är okej att tillbe den oblat/det bröd som prästen använder under nattvardsriten, för man menar att den ÄR Kristi fysiska kropp, och därför skall man tillbe den.

Om vi nu går tillbaka till kopparormen som Mose gjorde, vad hände då med den? Jo, vi kan läsa ett mycket intressant stycke i Andra Kungaboken. Där står det om en av Gamla testamentets stora reformatorer, nämligen kungen Hiskia i Juda rike.

> 2 Kung 18:3-4: ”Han gjorde det som var rätt i HERRENS ögon, alldeles som hans fader David hade gjort. Han avskaffade offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ner Aseran. **Vidare krossade han den kopparorm som Mose hade gjort. Ända till denna tid hade nämligen Israels barn tänt offereld åt den**...”

Det judiska folket hade alltså redan i öknen börjat dyrka detta *medel* som Gud använde för att bota folket och peka på en andlig sanning. Det här var så klart en mycket stor styggelse i Guds ögon, och just därför gjorde kung Hiskia det som var rätt: han krossade kopparormen! För Gud var kopparormen bara ett enkelt medel som Han använde en enda gång, och så är det vanligen när Gud gör något.

Men vi kristna gör gärna *metoder* av det som Gud bara har tänkt för stunden, eller så dyrkar vi de saker, personer eller platser som varit inblandade när Gud gjort något. Egentligen är det då frågan om *avgudadyrkan*, och vi skall ta varning av dessa bibelord!

Jag vill också höja ett *litet* varnings finger så att vi inte gör på motsvarande sätt med Jesu kors. Ibland upplever jag att korset näst intill blir dyrkat. Men samtidigt måste vi ju vaka över vår teologi så att korsets **budskap** inte försvinner bort därifrån, för det vore ju minst lika illa.

---

10. Avslutning

Jag hoppas att detta gett en bild av det frälsande evangeliet och det återupprättade barnaskap som Gud erbjuder genom detta evangelium. Och så hoppas jag att vi kan vara överens om att söka oss bort från allt främlingskap, bort från alla metoder, bort från Kunskapens träd, och istället kliva in helt och fullt

i detta enkla barnaskap. Vill du, så vill Gud. Om du närmar dig honom, så skall han närma sig dig. Och då skall han också bevara dig hela vägen fram, för Jesus sa just det:

> ”Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand.” (Joh 10:28)

Vi vet att det skall bli ett stort avfall bland kristna i den yttersta tiden, och det var ju inte många människor som gick in i Noas frälsningsark innan Gud stängde dörren. Men vi vet också att detta avfall inte gäller dem som har tagit emot kärleken till Sanningen, kärleken till Jesus Kristus. Så låt oss be om den kärleken och om det fulla barnaskapet hos Gud!

/Lennart